

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΜΑΪΟΥ ΒΟΝΓΚ

(Στο κάτω τέρμο άρθρο ε' Αμερικανός δημοσιογράφος Δ. Μ. Μεντγκόμερφυ κηρύττει το πιο παράξενο επεισόδιο της ζωής του «κίτρινου αστέρος»)

ΑΙ, είν' αλήθεια, όλοι οι μεγάλοι «αστέρες» του Χόλλυγουντ ζηλεύουν σήμερα την Άννα Μαϊού Βόνγκ, την πασίγνωστη μα και μυστηριώδη «κίτρινη δειντέττα» της θόνης. Κανείς από αυτούς δεν μπόρεσε να κάνει ποτέ του τόσο θόρυβο γύρω από τ' όνομά του, όσο η Άννα Μαϊού Βόνγκ, χάρις σε μία τραγική περιπέτεια της που συνετάραξε κυριολεκτικά αυτές τις μέρες τις Ήνωμένες Πολιτείες. Αυτή λοιπόν η παράξενη περιπέτεια του «κίτρινου αστέρος» κατέρριψε κάθε προηγούμενο ρεκόρ ρελάμας και γι' αυτό άξιζε, μα την αλήθεια, να την αφηγηθώ κανείς με κάθε λεπτομέρεια.

Είνα γνωστό, ότι οι λαοί της Άπω Ανατολής είναι πιστοί μ' ένα φάνταστο φανατισμό στις παραδόσεις τους κι' ότι τιμωρούν με τον πιο σκληρό και τον πιο άπάνθρωπο τρόπο εκείνους που θά τολμήσουν να τις περιφρονήσουν. Μιά δε από αυτές τις παράξενες παραδόσεις των είναι κι' ο εξοστρακισμός των γυναικών από τη σκηνή του θεάτρου. Τους γυναικείους ρόλους στο κινεμά και στο γαπωνέζικο θέατρο τους υποδύονται άνδρες, από τα πανάρχαια χρόνια! Πρέπει μάλιστα να δηλολογήση κανείς ότι οι ήθοιοι-γυναικείων των θεάτρων της Άπω Ανατολής υποδύονται τούς ρόλους των με μία άσυγκριτη όμορφιά, χάρι και τέχνη!

Μιά Κινέζα λοιπόν που δίνει μία κλωτσιά, ένα ώραίο πρωά, σ' όλα αυτά τ' αώστηρά θέματα και σ' όλες αυτές τις παλιές παραδόσεις και γίνεται ήθοιοι, σ'ά ξένα θέατρα, όχι μόνο είναι άξια της πιο μεγάλης περιφρόνησως από τη φυλή της, αλλά και της πιο αώστηρης τιμωρίας, τόσο από τούς ανθρώπους, όσο κι' από τούς Θεούς.

Κι' αυτή άκριθώς είναι η περίπτωση της Άννας Μαϊού Βόνγκ που παράσπε μία μέρα τούς δικούς της και τ'ά θέμα τους και πήγε στο Χόλλυγουντ, μαγεμένη από τη φαντασμαγορία του κινματογράφου, για να γίνει κι' αυτή «αστέρας».

Η επιτυχία τότε της χαμογέλασε γρήγορα κ' η μικρή κίτρινη μουσμή της Σαγκάης έγινε γρήγορα ένας από τούς πιο μεγάλους και τούς πιο γνωστούς «αστέρες» του Χόλλυγουντ.

Κι' ωστόσο, δεν μπορεί να πη κανείς πώς ήταν τελείως εύτυχιομένη: της έλειπε η ήσυχια. Η Άννα Μαϊού Βόνγκ ήξερε ως ποό μπορεί να φτάση το μίσος κ' η εκδίκριση των Κινέζων, για τ' «παραστράτημά» της και γι' αυτό έβλεπε διαρκώς και παντού τ'ό φάσμα του θανάτου! Κάθε στιγμή νόμιζε πως την άπειλοσσε ένας κίνδυνος και κάθε στιγμή έβλεπε τριγύρω της άσπονδους έχθρους, έτοιμους να την στραγγαλίσουν. Η θύλα της ήταν ένα άπρόσθητο φουρίο με θαρειές πόρτες και μυστηριώδεις κλειδαριές που άνοιγαν με συνθηματικές λέξεις, όπως τ'ά χρηματικόβότια.

Πρέπει όμως ν' αναφέρη κανείς, ότι τ'ό «παραστράτημα» της Άννας Μαϊού Βόνγκ ήταν άκόμη πιο οσοβρό για τ'ό λόγο ότι ο «κίτρινος αστέρας», όταν ήταν άκόμη μία μικρή μουσμή της Σαγκάης, είχε άρραβωνιαστή μ' ένα σωματρώτη της.

Με διαρκείς λοιπόν φόβους, που τις περισσότερες φορές ήσαν έφιαλτικοί, έπέρασαν πέντε χρόνια άγωνίας κι' άναμονής. Η Άννα Μαϊού Βόνγκ κατόπι ησώχασε λιγάκι, γιατί μία μέρα έμαθε ότι ο άρραβωνιαστικός της είχε παντρευτή τη Μισς, τ'η μικρότερη άδελφή της κι' αυτή η έθιοι την έκανε ν' άποασιση ένα μεγάλο ταξείδι. Έκείνη την έποχή, ο μεγάλος κινματογράφος «Μασγά-

ταν» του Σικάγου θά παρουσιαζε τ'ό τελευταίο φιλμ της Άννας Μαϊού Βόνγκ. «Τ'ά μυστήρια του Ούρανιου Κράτους» κι' όπως είναι συνήθεια στην Άμερική, την κάλεσε να παρευρεθθ στην «πρεμιέρα» του.

Ο «κίτρινος αστέρας» πήγε πράγματι σ' αυτόν τ'ό άπέραντο κινματογράφο, παρακολούθησε την προβόλη της ταινίας της, που σημείωσε ένα καταπληκτικό θρίαμβο, δέχτηκε τ'ά συγχαρητήρια και τ'ό θαυμασμό των φίλων της και κατόπι γύρισε κουρασμένη στο ξενοδοχείο της για να κοιμηθθ. Μά ένα παράξενο προσίσθημα που τ'η βασάνιζε από ώρα, την έκανε να τρομάξει περισσότερο. Η Άννα Μαϊού Βόνγκ, μόνη στη μέση του αλαίου της, κτύπαζε με φρίκη τριγύρω της, δίχως να τολμά να κάνει ένα βήμα. Κάτι συνέβαινε εκεί μέσα στο διαμέριμά της. Κάποιος ήταν εκεί μέσα!...

—Εσύ είσαι, Κθίν; φώναξε άξαφνα, νομίζοντας ότι ήταν η καμαριέρα της.

Μά δεν έλαθε καμιά άπάντησι.

Η Άννα Μαϊού Βόνγκ ήταν έτοιμη να τρέξη προς την έξοδο, όταν άξαφνα άνοιξε η πόρτα του μπάνιου κ' η «κίτρινη» ήθοιοι έβλε δυο χέρια να τεντώνονται προς τ'ό μέρος της για να την πνίξουν.

Έκείνη τότε έβγαλε μία σπαρτακή κραυγή τρόμου και άσφαισθηκε λιπόθυμη πάνω στο γαλί...

Όταν συνήλθε, ύστερ' από άρκετη ώρα, θρισκόταν μακρυσά από τ'ό ξενοδοχείο της, σ' ένα άγνωστο μέρος. Ήταν άκόμη τυλιγμένη στην πολυτιμή γούνα της κι' είχε άκόμη όλα τ'ά μαργαριτάρια της και τ'ά χρυσαφικά της. Μπροστά της όμως θρισκότουσαν δέκα Κινέζοι, σιωπηλοί, που την κτύπαζαν μ' ένα παράξενο κι' άπειλητικό θλέμμα.

Τι θέλετε από μένα; τούς φώναξε η Άννα Μαϊού Βόνγκ.

Γιατί με φέρατε εδώ πέρα; Πάρτε όλα τ'ά κοσμημάτά μου, τη γούνα μου και πείτε μου π'όσα λεφτά θέλετε... Θά σ'ας υπογράψω άμέσως ένα ταέκ... Μά θέλω να μ' άφήσετε έλευθερη... να μη μ'ό κάνει κανείς κακό...

—Ελέτω, Άννα Μαϊού Βόνγκ, ότι δεν ξέχασες τη γλώσσα σου! της είπε τότε ένας από τούς δέκα μουσιριώδεις Κινέζους.

—Εσύ είσαι, Σάν-Γιέν! ψιθύρισε με φρίκη η «κίτρινη» ήθοιοι, άναγνωρίζοντας από τη φωνή τ'ό άρραβωνιαστικό της. Τι θέλεις από μένα, Σάν-Γιέν; Γιατί φοράς αυτή τη μάσκα; Έσύ τώρα είσαι άνδρας της άδελφής μου, δεν είναι έτσι; Τι άλλο θέλεις; Έπειτα, έχω παντρευθ πέντε χρόνια από τη μέρα που έφυγα από την Σαγκάη...

—Φαίνεται ότι δεν έχεις καλές εϊδήσεις, Άννα, της άπάντησε τ'ό άρραβωνιαστικός της. Η άδελφή σου Μισς πέθανε δ'ω κι' ένα χρόνο. Πέθανε άκόμη και τ'ό παιδί που έφερε στον κόσμο. Ξερίεις λοιπόν τ'ί σημαίνει αυτό; Θά πη, ότι πρέπει να υποκρούσουμε τ'ό θέλημα των Θεών...

—Καυμένη Μισς! Έκανε με δάκρυα σ'ά μάτια η Άννα Μαϊού Βόνγκ. Μά μήπως φταίω εγώ για όλα αυτά;

Ο άρραβωνιαστικός της κάρφωσε τ'ά μάτια του άπάνη της μ' ένα φονικό θλέμμα. Η Άννα Μαϊού Βόνγκ ταραχτήκε πάλι.

—Μά έπί τέλους, τί θέλετε από μένα; Είσαστε δέκα και είμαι μία άνυπεράσπιστη γυναίκα!... τούς φώναξε.

Ο Σάν-Γιέν προχώρησε τότε πιο μπροστά από τούς άλλους και με αώστηρη κι' έπισημη φωνή της έέγησε:

—Άννα Μαϊού Βόνγκ, θρισκεσαι μπροστά τ'ό Δικαστήριο των Δέκα Κοράκων... Θά δικασθης και θά τιμωρηθης σκληρά, γιατί κατεπάτησες όλες τις ίερές παραδόσεις της πατρίδας σου και περιφρόνησες τ'ό θέλημα των Θεών.

Τ'ό Δικαστήριο των Δέκα Κοράκων, ωστόσο, έχει εκδώσει άπό καιρό την άπόφαση του: Άννα Μαϊού Βόνγκ θά τιμωρηθης με θάνατο! Μά προηγουμένως θά θασιασθης με τόν πιο σκληρό και τόν πιο παραδειγματι-

Η Άννα Μαϊού Βόνγκ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο Σολωμός κ’ η άσφην περιβολή του ύπηρετου του. ‘Ιδρώνειν και τὰ ζύλα: Τί έγγραφον ε κ. Ξενόπουλος κ’ η κ. Κυβέλη κ’ ένα Λεύκιωμ. Οί δυε κομφεμένει κ’ ε Σουρή. ‘Ο Πλάτων Δρακούλης και η φρουραγία. ‘Ενα χαριτωμένο ανεκδοτο του. ‘Η φιλολογικὲς συγκατάρσεις στο σπίτι του Σουρή, κτλ. κτλ.

ύπηρετης του μεγάλου μας ποιητού Σολωμού, ο Λάμπρος, έπρεπε να είναι πάντοτε άφραγος ντυμένος. ‘Όταν μάλιστα σερβίριζε το φαγητό του κεινού του, έπρεπε κατά κανόνα να φοράει μαύρα τσόχια ρούχα. ‘Έτσι, μιά μέρα ποίκανε ζεστή ύπερβολική, παρουσιάστηκε λουναμένος στον ‘Ιδρώτα.

—‘Ιδρώνεις, Λάμπρο; τόν ρώτησε ο μεγάλος ποιητής.

—Ναις, σου ζώνει! άποκρίθηκε ο ύπηρετ.

—Και ‘ιδρώνει το ζέλο!... Ξαναπαί ο ποιητής. Κούτσουρο ο Λάμπρος.

‘Ο εκλεκτός συνεργάτης μας κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, πριν από πολλά χρόνια, έγραφε επί κάποιου λεύκιωμ τὰ έξης, εμνημόνευον την αξιοπρεπεία του άειμνήστου Κ. Χρηστομάνου, διεψήφιστο της «Νέας Σουρή» τότε :

«‘Η μέ τη συνειδησί σου θά τὰ έγης καλά ή μέ τον κόσμο ή μέ τον κ. Χρηστομάνο. Καί μέ τὰ τρία μαζί, άδύνατον. Γρηγόριος Ξενόπουλος»

‘Η κ. Κυβέλη, δημοσίεγημα του Χρηστομάνου, έγραφε στο ‘Ιδιο λεύκιωμ, όταν έπεσε στά χέρια της, záτοι από το ‘άξιωμα του κ. Ξενόπουλου :

«...Πρίτοι!... Κυβέλη ‘Αδριανού»

Κάποτε δυό ‘Αθηναίο κομφεμένει συζητήσαν σε μιά πλαστίγγα του δρόμου. Κατόπι άρχισε ο βαρύτερος να κοροεύεται για την ύπερησεί του. Τη στιγμή αυτή όμως πέφτασε τυχαίως από κοντά τους ο Σουρή; ο όποιος άντελήφθη τί συνέβαινε και θέλησε να τους συμβιάσει.

—Ε, τους φώναξε, ο ένας είνε εκό τρόπο...

Κι’ ο Σάν-Γιέν έθγαλε από τη ζώνη τους δυό μητέρα μαχαίρια, έτοιμοι κίλια να γίνη ο δήμιος του «κίτριου άστέρου».

Οί άλλοι Κινέζοι τότε θήλκαν άθρομθα από το δωμάτιο.

—Αυτήσου με, Σάν-Γιέν, τόν παρακάλεσε ή ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ. Συγγυρεσέ με... Δός μου ένα μαχαίρι να το καρφώσω στην καρδιά μου. Μά μη μέ ταπεινώσης περισσότερο... Μή με θασαίνσης, Σάν-Γιέν!...

Μά ο Σάν-Γιέν ήταν άμετάπειτος. ‘Αρπαξε τὰ δυό μαχαίρια και προχώρησε λιγάκι, όταν άάσαν άκούστικε ένας παράξενος θρούβος. ‘Ο Κινέζος έστρεψε το αυτί και πετώντας κάτω τὰ μαχαίρια, έθγαλε το πιστόλι του. Την ίδια στιγμή, ή ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ ώρμησε για να το πάρη από το χέρι το πιστόλι. Καί τότε άρχισε μεταξύ τους μιά άγρια και λυσσώδη πάλη. ‘Ο Σάν-Γιέν, θλέποντας ότι μπορούσε να χάση το παιγνίδι και τρομοκρατημένος από τόν παράξενο θρούβου πού άκουε να δυναμώη, τράβηξε τί σκανδάλη. ‘Η οσείασι χτύπησε στο στήθος την ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ κι’ ο «κίτριος άστέρου» σωριάστηκε καταγής αιμόφυρτος.

‘Ο Σάν-Γιέν στήθηκε μιά στιγμή κατάπληκτος, νομίζοντας ότι είχε σκοτώσει την πρώην άραφθαιστικιά του κι’ ύστερα ώρμησε για να έξαφανιστή. Μά ή πότα άνοιξε τότε άπότομα και παρουσιάσθηκαν πέντε πύλιωμα να τὰ πιστόλια στό χέρι.

‘Ο Σάν-Γιέν πού είχε ένκατασταθή από καιρό στο Σικάγο, ήταν άρχηγος μιάς πασαένης υψωτικής όργανώσεως πού τιμωρούσε άπάθροστα κάθε Κινέζο και κάθε Κινέζα πού περιφρονούσαν τίς παλιές παραδόσεις της πατρίδας τους.

‘Η άστυνμία λοιπόν έκείνες τίς μέρες παρακολουθούσε τὰ πρόσωπα πού συγκεντρωνόντουσαν στο σπίτι του Σάν-Γιέν κι’ εκέλη άκριάδης τί ψύχτα, μόλις έλασε από τί διεύθυνσι του ξενοδοχείου την έξαφανισή του «κίτριου άστέρου», έσπευσε να κάη έρευνε σ’ αυτό το μνηστριάδες σπίτι τόν Κινέζων.

‘Η ‘Αννα Μαϊύ Βόνγκ, μούθησε, δεν είχε τραυματιστή σοβαρά. ‘Υστερ’ από δυό μέρες μπόρεσε να ξαναυρίση στο Χόλλυγουντ και να κλειστή πάλι στην άπόρθητή θύλακα της.

Κι’ έτσι αυτή ή περιπέτεια της, όσο κι’ άν ήταν τραγική, της θήλκε σέ καλό, γιατί κανείς άλλος «άστέρου» του Χόλλυγουντ δεν είχε ποτέ του από τίς έφημερίδες μιά τόσο θορυβώδη και άνέξοδη ρεκλάμα γύρω άπ’ τ’ όνομά του.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

λαφρός κι’ ο άλλος κούτσουρο!... Κόκαλο οί δυό κομφεμένειοι...

‘Ο σοβαρότερος πρόβλεπος του σοσιαλισμού στη χώρα μας, ο περιφημος Πλάτων Δρακούλης, συνδέεται φιλικώς, πριν από πολλά χρόνια, με τόν συγγαμείο κ. Γρηγόριο Ξενόπουλο.

‘Ιδού λοιπόν μιά σύντομη αναγνώριση του περιήμου όσο και πρωτοκτον αυτο σοσιαλιστού, εμνημόνευτο, άνθρακιστο και φρονατόγουν μάλλον παρά φητοάγου, ή όποιά θρείλεται στον κ. Ξενόπουλο :

«‘Εγώ είνε παλιότερος, ενφωστότερος, τὰ δε χαρακτηριστικά του προσέλαβαν μίαν όιαλοτήτα, μίαν ήμερμιά, μίαν γλυκιάτητα, την όποιαν βέβαια δεν μπορεί να έχη ζώον σαρκόβουον!... ‘Ο κ. Δρακούλης παρμείνει εις το έξωτερον και έπισκέπτεται από καιρού εις καιρόν την ‘Ελλάδα και μετά χαράς επαναβλέπει τους παλαιούς του φίλους. ‘Ηθελε λοιπόν πάλιν προηγήσθ (δηλαδή στις 3 Δεκεμβρίου του 1893, γιατί τὸ άνωτέρω ο κ. Ξενόπουλος τὴ έγραψε στις 3 Δεκεμβρίου του 1893), έννομα δε άληθινά ότι είδα και τί, πού τόν είδα. Δεν γνωρίζω πού δέκα έτών, άπότου ήτο άκόμη συντάκτης του ‘Αλδωσ». Είνε αγαθός, άφωσμημένος, πολύ δε ενάργιστος εις την συνωμλίαν, ενφύης και έτοιμολόγος. Το νόστιμον είνε πού άνάγει τα πάντα εις τόν σοσιαλισμόν και εις την φητοαγίαν. Δεν έχω καιρόν να σάς διηγηθώ πως είνε δυνακίον νον το έξήγησεν με το ότι θά γράψω...σοσιαλιστικά μνηστορημιά! ‘Αλλά θά σάς διηγηθώ έν ανεκδοτόν τον συντομώτερον :

»‘Ετόγμωσεν εις ένα έστιατόριον το 1890. ‘Ησαν αί ήμέρα του Πάσχα, άγίνο δε να φαντασθήτε την έκλίσην τόν γκαρσονιόν, πού τόν έβλεπαν να τρωγη αιά, τυρόν, γάτος και φρούτα, ένω τόνον έκτάκτως πύσινα ήτο εκείνας τὰς ήμέρας ή άστα.

»—Είνε φητοάγου, τους έλεγα. ‘Αλλά δεν έννοούσαν τίποτε και εκίταζον τόν Δρακούλην ως περιεργον ζώον. ‘Η άλήθεια είνε ότι τὸ τρώμα ήτο σκανδαλώδες και άρχισα να χάσω κι’ένω την ύπομονή μου και τὸ είπα :

»—Τέτοις άρχξές δεν τίς έννοού! Φάγε, καιμεινε, λίγο κρέας. Νά, κι’ αυτό το αϊόλ πού τρώς τώρα, είνε μιά ύπαίθεξ, πού την καταστρέφεις...

»—‘Όχι, μού άπάντησε ήμέσος ο Δρακούλης; Θά ήθελες λοιπόν να σου το άρτισο να γίνη όρνιθα, για να τίς κόψης το λαμό!...

»Και μού έδειξε με δεικνυμιάν και λυπη την όρνιθα, την όποιαν καταθρόνιζε. Εθδές δε κατόπι, ως έν ούβη, εις την όποιαν τόν φητοάγον διεδέγχετο ο σοσιαλιστής, έτροσθη :

»—Τί καλά θά ήταν άν μπορούσες καινεις να φουρηση έτσι όλον αυτό του κόσμου τὰ αϊνά, πριν γίνει κόπτος...»

‘Ο Σουρής έμεινε το καλοκαίρι οικογενειακώς στο Φάληρο, αλλά με τί πρωτοβούχια του φητοαγίου γήγες στο σπίτι του, πού ήταν στην όδον Ζωοδόχου Πηγής, κι’ άνομα, το περίφημο σαλιάνια του, όδον συγχάζανε οί φίλοι τον λογοχέτω, καλλιτέχια και φιλότεχνοι και συζητούσαν και παίζαν μανιωδώς πόκερ. Μερικοί όμως από τούς φίλους του ποιητού τούκαζαν τὰ βράδια για να πάνε στα θέατρα. ‘Ο Σουρής λοιπόν θύμωσε πολύ μαζί τους, και όταν συναντούσε κανένα άπ’ αυτούς, τὸ φώναζε :

—‘Όχ, αδελφέ! Δεν τὰ βαρυνθήκατε άκόμη! Προτιμάτε να πηγαίνετε ν’ άκούτε σάξες — και με τέτοιο κρόν — παρά να έρχεσθε εδώ να τὰ λένε, να γελώμε και να παίζουμε το πόκερ μας!...

Φίλος του Σουρή ήταν κι’ ο Δρακούλης, ο όποιος στο πανηγυρικό φίλλο της «Εστίας», πού βγήκε για τόν φορτισμό της δεκαετηρίδου; του «Ρωμίου», έγραφε ότι φανταζόταν τόν σατυρικό μας ως, «μείγαν ένδιφει άντα, εκρατούντα εις μέν την άριστεράν κοιδουνίστριαν, εις δε την δεξιάν μητίον»!...

Το πανηγυρικό αυτό φίλλο της «Εστίας» περιείχε 73 χαρακτηρισμοούς για τόν Σουρή, γρημνόμενος ήμέσους και πεζούς. Δεν έλειπαν όμως και τὰ τυπογραφικά λάθη. ‘Έτσι τυπώθηκε μεταξύ άλλων και το έξής :

«‘Ο Σουρής είνε ο Σάϊστη...κατατρεφνυμίνος, άντι στυπεινοφωμόμενος!...